

Sygn. akt III CSK 150/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi K.D. o wznowienie zakończonych prawomocnym postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 roku Sądu Rejonowego w J. postępowania w sprawie VI Ns (...)  
z wniosku Z. B.  
przy uczestnictwie Z.P., A.L., J.L., S.D., B.D., M.P., M.P., S.Z., R.K., L.B., J.W., S.S., H.B., Z.P., W.B., H.Z., K.B., R.P., D.J., L. ., D.P., S.G., D.G. i J. .  
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości rolnej przez posiadacza samoistnego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 5 października 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 16 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.).

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.), w tym w szczególności art. 102 k.p.c. w kontekście okoliczności, które powinny być uwzględnione przy podejmowaniu decyzji o obciążeniu uczestniczki kosztami postępowania. Stwierdziła ponadto, że „wykładni wymaga również przesłanka samoistności posiadania zwłaszcza w kontekście tego czy okoliczność opłacenia podatku przez M.B. i figurowanie jego w rejestrze gruntów, nie stanowi przesłanki do stwierdzenia braku samoistności zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych” i na tym zakończyła wywód mający uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania drugoinstancyjnego jest pochodną wyniku postępowania w sprawie, nie zaś tylko w tej instancji. Nie podlega ono samodzielnemu zaskarżeniu do Sądu Najwyższego, a co najwyżej dzieli losy orzeczenia co do istoty sprawy, o ile skarga kasacyjna na to orzeczenie zostanie przyjęta do rozpoznania i uwzględniona. Nie można zatem konstruować wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze wskazaniem na potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni wyłącznie przepisów o kosztach

postępowania sądowego. W niniejszej sprawie uczestniczka nie twierdzi zresztą, żeby konieczne było wykładanie art. 102 k.p.c., jako niejasnego, lecz oczekuje określonego zastosowania tego przepisu w stosunku do niej. Taki rezultat mogło zapewnić tzw. zażalenie poziome, nie zaś skarga kasacyjna.

Teza o wadliwym zakwalifikowaniu aktów władania nieruchomością przez wnioskodawców jako posiadania samoistnego, w warunkach gdy takie posiadanie nieruchomości wykonywał M.B. została przez skarżącą sformułowana zapewne w kontekście powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ale nie została ona szerzej uzasadniona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Należy przy tym podkreślić, że spełnieniem tego wymagania nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, istotnych tylko w ocenie skarżącego. Gdyby nawet prześledzić podstawy kasacyjne przytoczone przez skarżącą, to koncentrują się one przede wszystkim wokół art. 233 k.p.c. i ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia, gdy tymczasem nie mogą być one podważane w postępowaniu kasacyjnym, a Sąd Najwyższy byłby nimi związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.